

NOTA

Tots els que vulgan rebres Setmanari de L'IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos.... 0'95
 { 1 any..... 2'25
Dins España..... { 3 mesos.... 1'00
 { 1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

SES DESDITXES DE MADÓ JUANA.

Quinze mesos fa que vaitx tení sa desgracia d'haverme de mudá des pis abont vivía, per no sofrí més ses contínues incomoditats d'els vehins, que sempre me movían renòu, un pich p' es llum de s'escala, s'altre per s'aygo, s'altre per qualsevòl altre còsa qu' els vengués bé. Vaitx vení a ocupá els estudiets (que pòs a sa vòstra disposició si algun dia los desocup) y casi desde aquest temps he tengut que sufrí s'esser martirizat per una sangonera ó sinapis-me ó vexigá ó còsa més faresta, qu' en figura de dòna se mo presenta casi tota els dies, sense que la m' puga trèure de davant y havent d'escoltá, vulgas no vulgas, ses llargues històries é impertinències amb que me fa es cuch de s'oreya malalt.

Dilluns d'aquesta setmana, per trèurerlèm de davant, després d'haverme fet una llarga contarella, li vaitx dí:

—Mirau, madò Juana; còm heu pogut veure amb ses moltes vegades qu' heu vengut, jò sempre estich molt ocupat amb sos testaments, escritures, plets y altres embuys qu' avuy s'usan; per ses consultes que me venen a fé me donen un duro; ja que vos no les me pagau, al menos feyvos carrech d' els perjuys que m' ocasionau, perqu' heu de sebre que d'ensá que sou tan desgraciada, he tengut que mudá tres vegades sa baula de sa pòrta y posá sis assientos a n' aqueixa cadira, y els escalons y trispòl están tots menjats.

¿Que m' heu escoltat, estimats lectors? Ydò tant ella, perque fent còm si tal còsa, proseguí sa rondaya que durá més d' un' hòra y mitja.

Però ja me pareix qu' haureu entrat en ganes de sebre qui es aquesta madò Juana.

Si no frissau molt, ella no es torbará a vení; perque, axò sí, en quant a puntualitat per ferme pèrdre els ays y ses magranes no 'n trobaríau un' altre.

Callau; ja me pareix que la sent tocá.

—¡Ave Maria!.... ¿que puch passá?

—Si trobau es portal. (Ni may el ves-seu.)

—Bòn dia tenga, señoret, y me perdon si he vengut tant dejorn.

—Santa dòna, ¿que voleu que vos perdon, si sempre veniu a sa mateixa hora?

—Ay, señoret; ja veitx que l' estich incomodant molt, però ses còses que me passan a mí no passan a ningú.

—Heu crech encara que no heu jureu.

—¡Som molt desgraciada!

—No heu pòs en dupte, perque recòrd que l' any passat ja m' ho digueren.

—Sí, però es qu' are vostè no sap lo que me passa.

—No; ni heu sebré fins qu' heu digueu.

—Ydò ha de sebre qu' es meu, abí vespre vengué a deshora, y perque li vaitx volé reñá amb bones paraules, m' agafá p' es moño, me rossegá y em doná una atupada que may la m' en havia duyla tan gròssa.

—Ja 'u seria gròssa; perque mirau que ja vos n' heu duytes moltes y bones. Però, bònò, ¿y per què va essè que vos va atupá tant, y vos rossegá, y vos aferirá p' es moño amb bònò mòdos?

—No, señó, no; es bònò mòdos eran méus y no d' ell.

—¡Ah! vamos, ja comprench; mentres vos el reñavau amb bònò mòdos, ell vos rossegava p' es moño.

—Ni més ni ménos, señoret; axò es sa pura veritat.

—O sa pura mentida, qu' es lo mateix per tú; (va cridá en aquell moment una veu ronca y aygordentera, mentres se obría sa pòrta des despaix per doná pas a n' aquell a ne qui madò Juana anomenava es séu; volé dí es séu espòs, carabínero retirat, homonòt de més de nou pams, y amb unes mans còm a senayes.)

Si una bomba ó un llamp m' hagués caygut demunt sa taula, no m' hauría impresionat tant còm s' arribada de aquell homo. Temerós de presència una d' aquelles escenes en que tant abundan els còps de lliura, ensenays y esclafits, mesclats amb ses corresponents injurias, flastomies y blasfèmies, de lo qual

eran bònòs testimònis els dos personatges que tenía davant mí, me vaitx cará tot-duna amb s' homo. per aquietarló y li vaitx dí:

—Vamos, mèstre Jòrdi, teniu paciència y no vos enfadeu; jo estich ben content qu' hajau vengut perqu' axí podrèm aclarhí aquest embuy y sebre sa veritat.

—Per axò vench; perque vuy que sá-pia sa veritat de tot. Ja estich cansat de veure aquesta dòna corre de la Ceca a la Meca diguent sempre mal de mí y contant lo qu' ella anomena ses séues desgracies, sense recordarsè de ses méues.

—Ja crech jò que vos també les tendreu.

—Sí; señó, y ben gròsses; ó per milló dí ben gròssa, perque no 'n tench més qu' una y em basta per caldera y frit.

—¿Y quina es aquesta?

—Sa llengo de sa méua dòna.

—¡Ah, gran traydó, infame! ¿Sa méua llengo?... ¡Mirau aquest re-pillo!... ¿Que no saps que jò no vaitx a llepá tasses ni a buydá botelles?..

—Madò Juana, feys favó de callá per amor de Déu; (li vaitx cridá interrumpintla per pò des xubasco que s' en venía de part de s' homo.) Vos mateixa vos estau fent sa sentència.

—Ja 'u veu, señó; quins bònòs mòdos que té sa méua dòna, (digué mèstre Jòrdi.) Si axò es davant vostè a ne qui vol mostrá sa séua inocència, ¿que tal será a ca-méua y totsòls? Aquí té vostè sa causa de totes ses desgracies d' aquesta infelís, y no sòls d' ella sinó méua y d' els infants. A ca-méua may tench cap día bò: si surt, crits y paraulòtes; si entr, paraulòtes y crits. Si vaitx a passetjá amb sos amichs, insultos y sermó; si estich dins ses cases, morros y males cares. Si no fas feyna, som un vago; si en fas perque no 'n fas més. Si vaitx a jaure tart ó m' axech dematí, perque la despèrt. Si heu fas al revés, sa borra-xera me rendeix.... Amb una paraula, may veitx una bònò cara ni l' he vista de fa molts d' anys. ¿Tròba vostè qu' axò se pòt sofrí? Jò ja sé que no som un sant y que tench els méus defectes, còm

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort,
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

tothom té els séus; però, ¿es possible curarlosmè amb sa llengo de sa méua òna? Jò crech qu' es al contrari y que de cada día se m' enconan més. Sempre he sentit à dí que s' agafan més mosques amb una unsa de mèl qu' amb un quintá de vinagre; però aquesta bona cristiana may ha volgut aprendre tal veritat; axí es que d' ensa que la conech, may li he vist emprá sa mèl ni sisquera à gotetes.

—Jò no tench sa mèl p' els pillos còm tú, (cridá madò Juana), que passen sa vida amb sos amichs en lloch de passar-la amb sa familia.

—Ni jò puch passá sa vida amb sa familia (replicá s' homo) quant aqueixa familia está enverinada amb llengos de serp còm sa téua.

Amats lectors; perdonaume si vos deix, perqu' are es vengut Don Gimenez des Coll Negre que volgué fé donació à un nebot séu, y are li ha tengut que mòure un plet; perque no tan sòls no li ha cumplit es tracto de passarli tres òros diaris, sinó que s' ha endeutat tot fins à no bastarlí per interessos es deù mil y pico de lliures que s' hazienda produheix. Còm axò es assunto de molta trèta y aquest señò es bòn parroquiá, tenui paciència que l' haja despatxat y continuarém

(Acabarà.)

J. F.

UN SOMIT.

S' altre vespre quant dormia vaix somiá, somit estrañy; que m' trobava à sa muntaña envoltat de peñals, uyastres, ravells y mates, torrents y grans betserars; sense sentí veus alegres d' aucells entonant sos cants, ni faviòls, ni xeremies de cap pastó que tocás aquelles rústiques nòtes que m' alegran tant y tant. Per consolarme als la vista per podè el Cèl contemplar, y vaix veure negre bòyra.

—¡Ay, Deu meu! (desconsolat vaix esclamá.) ¿Que me passa? ¿Que es aquesta soledat? Donaume camí ó dressera per sortí d' aquest barranch, perque prest me moriría de fret, de sèt y de fam, ó tal volta entre ses arpes de ferosos animals.—

Mentres deya tals paraules sent trapitx de sers humans y omplint mon còr d' alegría vaix esclamá:—Axò serà a'guna bona persona que vé à treurém d' aquest pas.—

Me gir y veix que sortía, de derrera un gròs peñal, una berganta pagesa molt lleujera, en so cap alt,

fent sa mitja riayeta; y quant à mi va arribá va dí:—¡Alabat sia Deu! —¡Per sempre sia alabat! (li vaix respòndre amb tò trist còm un qu' está agonisant.) —¿Y per aquí còm t' hi campas? —¿Y còm vòls tú que m' hi camp? Malament. Duch males petjes. —No temes.—¿Y ahont mos trobás? —En el lòch de L' IGNORANCIA. —¿Y no hey ha més ignorants que còm jò perduts estigan per aquest lòch desolat? —¿Si n' hi ha més, dius? A balquena, més perduts que tú no estás. Jò els dissaptes me passeix y tots aquells qu' aquí enquantr los me mèn per les dresseres, fentlos veure lo blanch, blanch, y lo negre, negre; y encara los dich tot lo que fá al cas. —¿Y tú qui ets? Vuy que m' ho digues. ¿Será massa preguntá? —Som aquell papé que canta cada dissapte à Ciutat. —¿L' IGNORANCIA?—L' IGNORANCIA. —Frèume d' aquí ben aviat. —Hala, ydd, passa 'm derrera si vòls sortí. Hala, envant; y t' assegur, si m' escoltes, qu' un peu no t' esbarrarás. En que 'm vejes tan alegre, no heu duptes. Jò no t' engan; perque encara que jò heu diga, cara alta 'm puch passetjá; perque som molt afectada de dí en tot la veritat; y no còm molts que 'n el día tot lo que contan es fals. Ja nein partit per uns creietxes batzers y romaguerales, y bota que bota peñes; y per últim arribám à un gran badaluch de ròques ahont hey havia un forat. Hey entrám y vérem qu' era una còva, no molt gran, que p' els séus costats estava tota plena de forats. Allá 'm digué sa pagesa: —Mira per aquí y veurás, si amb uys elás heu ecsaminas, el nòstro mon còm está. Observa ses séues trampes y als qui viuen atrassats derrera els altres, y es creuen que van de tots al devant. Els camins de sa desgracia, y els de la felicitat. Abans llevèt ses llegañes per podè veurehi més clá.— Y fregantme els uys depressa à un foradet m' arramb y me tròb un sens fi d' hòmos qu' anavan tots aclucats amb unes cucales d' ase, correguent per dins un camp qu' estava plè de bassióts, encalladós y clòts grans. Molts d' aquells prest romangueren fins à n' es còll encallats, y altres fins à sa cintura que després malavetjant sortiren, però sa pell la varen deixá à su allá. —¿Saps qui son els qu' ara miras? (digué sa jove.) Animals en forma d' hòmos que 'l vici

cucales los ha posat, y còm els ximplés no hey veuen no pòden may mirá envant. El corre, molt dols el tròban; però còm vòlen passá els encalladós y basses, qu' en el vici molts n' hi ha, es molt mal de fé es sortirne quant ja hey están encallats. ¿Compreus bé lo qu' es el vici? —Massa qu' heu comprench ben clá. —Si vòls veure més mon, ara mira per s' altre forat. —Aquesta còsa m' agrada.— Y me torn posá à goytá, y vaix veure un sens fi d' hòmos joves y qualcun d' edat, que dormían Parexía que tots estavan somiant. Altres de despèrts n' hi havia que los estavan xupant còm si fossen sangoneres, y beguent la séua sanch; y quant no 'n tengueren gota llavò es varen despertá. —¡Ay! (plorant tots esclamaren.) ¡Beneys! ¿Còm hem dormit tant! Aquests sòmits de delicies s' han convertit en trabays. —¡Vaja unes còses més rares! (vaix jò totduna esclamá.) ¿Y hey ha hòmos sangoneres? —¡Ah, sí! ¿No los has vist may? Son els amos d' els cassinos qu' à tots els joves qu' hey van (que sòlen sè els que més dòrmen dins sa nòstra societat) los xupan dols ses pessetes, y no 's temen fins qu' están amb ses butxaques tan buydes còm sa preso de hondat. —Ja son hònes sangoneres.— A un altre forat m' en vaix qu' estava pròp d' una encletxa y me torn posá à goytá. Heu de creure, germanets, que sortí una infinidat d' hòmos amb hònes ben gròsses y n' hi havia d' aquests tals moltets que duyan cucales còm una bístia que bat. Vaix dí:—¡Jesus, Sant Antòni!— y em vaix deixá de mirá. A un altre forat vaix veure señós dins un cuarto gran que tenían unes uncles consemblants à ses d' un gat, que midavan de llargaria ben pròp, ben pròp de mitx pam. A dos pobrets qu' hey entraren ja los veix acabussats llevantlos bossins de ròba y tots els cabeys del cap. Quant se veren aquells pòbres tan desnhus y tan pelats, plorant la llágrima viva tots dos varen esclamá: —¡Señós! ¡Que tegan conciència! —¿Qu' es lo que deya, germá? —Si saben lo qu' es conciència. —No sé de que me parlau.— Me gir à sa pageseta: —¿Qui son aquests, (li demán) qu' ignòran lo qu' es conciència?— Y em diu:—Gent sense moral ni còr, ni misericòrdia, ni pietat, ni caritat. —¿Y còm tenen tantes uncles? —¡Còm no les se tayan may!

—Però, ¿qui son? Gent tot una, de tota casta de rams, amb títol y sense títol, empleats ó no empleats, qu'espòtan axí com pòden al pròxim qu' es son germá.
—¿Tots son de tan mala rassa?
—Jò 't diré. Qualeuns n' hi ha que tenen bones paraules y un poquet de caritat, però aquests dignes d'apreci son clás com els campanás.
Bòno; si 'n vòls veure d'altres d'aquests amb sos dits tan llarchs encara qu'amb ménos ungles guayta per s' altre forat.

(Acabará.)

FEROSTAS.

NOTICIES

trètes d'un dietari mallorquí del sigle passat relatives a les funcions fetes a Mallorca en celebrat de la presa y conquista d'Orá.

(CONTINUACIÓ.)

Vuy dia 26 a los Polls de St. Domingo en la iglesia de la Victoria, que es allá ahont fan escola de gramática, se ha fet un curiós altar y de bulto s' hi ha posat la historia molt curiosa de la conquista que feu de nostra Mallorca el señor Rey D. Jaume primer d' Aragón.

Dit dia de la dita iglesia de la Victoria, circa les vuy del matí, son sortits tots los estudiants Thomistes precedint devant el penó y los buèns, y son anats procesionalment a la Iglesia del Rl. Convent de St. Domingo aportant tots ciri encés, a prendre la comunió.

Dit dia a les 4 de la tarde acodiren al dit Rl. Convent de St. Domingo el molt Ille. Capítol, los Srs. Retgidors, Intendant, Canonges seglars de St. Agustí del hábit de St. Antoni de Viana, los Pares Mercedaris, los Mínims de Sant Francisco de Paula y los Clergues seglars de St. Cayetano, y congregats en la Iglesia ab asistencia de tots los Doctors Thomistes y la Comunitat de St. Domingo se ha feta una pia y devota processó cantant el Te-Deum ab música y feya la capa lo Mt. Ille. Sr. Dr. D. Gabriel Sales Pre. y D. Nicolau Sales feya de Diaca, los dos canonges de la Seu.

Dit dia circa les 6 de la tarde sortí la Comunitat de St. Francesch ab tots los estudiants escotistes y Doctors Escotistes. Anaven devant los Buèns y un penó y després venían los estudiants interpolats ab los frares y després los Doctors aximateix interpolats, després la Música y cantavan la corona a María Purísima N.ª S.ª y aportavan a lo últim el tabernacle de plata de la Purísima. Aná esta devota processó a la parroquia de St. Miquel y allí predicá el Rd. Pare Fra Bartomeu Riera de dit convent, catedratic de teología. Duyan estodiants y Doctors una atxa encesa cada qual y quant foren arribats a St. Francesch cantaren Te-

deum y lo entoná D. Juan Martorell Pre. Degá y Canonge, fentli de Diaca D. Agostí Antich Pre. y Canonge. A la nit tornaren repicar les campanes y a fer alimares y a cosa de les 10 de la nit sortí del Rl. Convent de St. Domingo un molt vistós y pulit paseo que feran los estudiants thomistes. Anava devant un clariner a cavall, després venían los timbals. Després venían tres volants ab atxa encesa; després venía un cavaller thomista a cavall portant lo estandart de St. Thomas y los cordons los duyan dos cavallers thomistes, després una gran multitud de cavallers a cavall ab atxa en ma vestits d'encamissada. Després venía un carro triunfal y dedins musichs y estudiants; després altres estudiants a cavall y altre carro y axí de los demás fins a 15 carros triunfals, en lo últim carro anaven musichs, estudiants y 6 representants qui representavan los papers sigüents, Africa, Asia, Europa, América, el Rey y el Conte Montemar y deyan una loa molt del cas y aguda.

(Acabará.)

Es copia—PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

ES VIATGE DES VAPOR LULIO.

Les sis y tres quarts des dematí des dilluns serían quant aquest hermós y caminant vapor sortí des Pòrt de Palma carregat amb tots els passatgers qu' hey caberan perque n' hageran de quedá un centená en terra per no poderhi aficá pús. Els que s' en anaren amb ell, estibadets com ses arengades, serían uns sètcents. La mar los esperava amb totes ses séues calmes y moxoníes, y tan dolament los tractá, que segons diuen si no fos estat per un capellanet y una dòna que s' empeñaren en qu' els peixos los seguissen, no n' hi hauría cap que s' hagués maretjat.

A les deu arribaren a n' es pòrt de Solle y llavò comensaren els torrons perque en terra no hey hagué carros ni carrils que bastassen per tanta de gent, per més que no se perdé per ses Autoritats de Solle. Axí es que molts investiren cap a Solle axí com milló pogueren; y valga qu' es camí es plá, alegre, acompanyat y no arriba a una horeta.

Molts de passatgés contan alabances d' els sollarichs per lo bé que los tractaren y lo considerats que foren amb sos prèus, y axò es una còsa que los honra y los acredita p' els altres anys, perque creym qu' aquest viatge de recreo prendrá carta de naturalesa a dins Mallorca pues poch son els anys qu' a mitja 'n Maitx no fassa bon temps després d' els poch dies de vent que sol fé a n' es comensament des mes.

Sa funció des simulacro va aná bé,

però no va essé lo que mes cridá s' atenció d' els passatgés. Lo que més merexía sa séua admiració era sa frondosidad del terreno, lo pintoresch de la vila, lo imponent de ses séues muntañes y lo pur de la séua atmósfera.

Devés les sis y mitja torná sortí el *Lulio* des pòrt de Solle, acompanyat des vapor *Palma* que també duya molta gent, y després d' una altre felis travessia, que no tengué res d' incòmoda per ningú més que falta de lloch per séure, tants eran els passatgés, arribaren a les deu y mitja a Palma tirant couets, amb llums de Bengala y entre els acords d' una bona música. En es Moll los esperava sa gent de gom en gom y els festés encesos y els fochs artificials y globos aerostátichs y animació de tothom ne feyan un cuadro preciós y fantástich per inspirá un bon pintó d' efectes de llum. S' Autoridad va está acertada y previsora no permetent qu' els carruatges arribasen al cap des Moll.

Felicitám a s' Empresa des *Lulio*, per lo bé qu' heu ha sabut fé, y per lo bon ècsit d' aquesta espedició de recreo, que regularment no será sa derrera. Moltes d' aquestes y bé en Deu; y nòltros que les vejèm. Axí sia.

**

Conversa que tengueren dues modistes es dia de l' Ascenció, en es ball des Cassino des Molinà.

—Jò 'm pensava que no vendries.

—Fiyeta, jò he fet feyna fins pròp de les tres; y per més vía qu' he feta, després d' havè dinat, y m' he rentada, pentinada y vestida, y hem anat a cercá na Juanita, ja ha estat la mal' hora.

—¿Fins a les tres has fet feyna? ¿y sa téua mestressa que no s' ha apuntada a sa *soscrició* de ses señores per no fé feyna diumenges y festes?

—Dia que no vòl que ningú li fassa els contes.

—Jò 't promèt que si jò hey feya feyna aviat los hi ajustaría, perque si volía que 'n fés els diumenges, m' hauría de pagá es jornal.

—Axò mateix me diu En Tòni méu. Però, meèm; ¡qu' ha de fé una pòbre! Y lo pitjó es que demá no tendrèm feyna com no 'n tenim cap dilluns, perque diu que no 'n té d' apareyada.

—¿Vòl dí qu' es diumenge, dia de descans, amb s' escusa d' acabá els vestits comensats, feys feyna a rebentá y no cobrau; y es dilluns, dia fané, vos passetjau y teniu un jornal manco? Tòca; envialè a passetjá.

Amb axò tocaren una *polka*; En Tòni vengué a cercá sa séua *pereca* y un altre jove tregué s' altre compañera y sa conversa acabá.

Y nòltros quedarem reflexionant sobre aquest punt que mereix tenirsé en conta ara que se tracta de santificá ses festes y de millorá ses condicions de ses classes obreras.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 17 de Maix.

SANT PASCUAL BAYLON, CONFESSÓ.

Coranthòres.—Segueixen en el Temple.*Novenes.*—Comensa sa de Sant Felip Neri.*Costums.*—Fira à Sansellas y Manacor.*Efemerides.*—1753. Vent fortíssim, que pare-xia havia d'arrancar la terra.

—1756. Passaren per Palma 20 vaxells de guèrra inglesos y un es entrat dins el port per agomboyá una fragata qu' hey estava fondetjada. S'en van à dur socorro de gent y provisions de boca y de canó al castell de Mahó

Temps.—Ventós.*Signes.*—Es sòl en Tauro; y sa lluna en Cancer.

—Els nins nats avuy serán cabòtes; y ses nines trafagadores.

Dilluns 18.

SANT FELIX CAPUTXÍ Y SANT VENANCI

Coranthòres.—Acaban en el Temple.*Efemerides.*—1750. Se embarcaren 800 mariners p' el servici de la armada Real, y la major part eran pagesos qui à causa de la esterilitat per quant no tenian res que fer en los camps, se son fets mariners, puis à Mallorca aquest any no segaren.

Aquest dia encara ses malalties estavan en son vigor y eran molts los que se morian sòls à Ciutat sinó en totes ses viles.

—1756. Va ploure una mica, haventhi molta necessitat d' aygo.

—1757. A les 10 de la nit tenguerem un temps desfet de vent, aygo, pedra, trons y llamps. Dita pedra fé molt de mal à Montuiri, Sant Juan, Petra y Sineu.

Temps.—Ennigulat.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Cancer.

Els nins qu' avuy naixquen serán bons hòmos; y ses nines caperrudes.

Dimars 19.

SANT PERE CELESTÍ Y SANT IVO MISSÉ

Coranthòres.—Comènsan à Santa Catalina de Sena dedicades à Ntra. Sra. del Roser.*Efemerides.*—1747. Dins Porto-Colom de Felanitx s' hi trobava un Pinco qu' hagué de fogir de la vista de Cerdeña puis los vaxells inglesos li donavan encals fins à dit Port.—1750. Morí D.ª Magdalena Cotoner V.^a de D. Salvador Sureda de Sant Martí.

—1757. Vent fortíssim.

—1770. Se obrí la iglesia de Montission; y los quatre claustros Filosofia, Medicina, Lleys y Teología anaren à rebre, ab les musses posades y devant les xeremes, à Su Illma. el Rm. Sr. D. Francisco Garrido de la Vega, Bisbe de Mallorca, encaminantse la processó desde el Palau al Estudi General nou, per conferir un grau, el qual estava dedicat à n' el Rey, el segon dia un altre dedicat al Sr. Bisbe y el tercer à la Ciutat, y en cada dia un bdn refresch. Estos graus se conferiren de gracia à causa de la alegrí.

Temps.—Perillan xubascos.*Signes.*—Es sòl en Tauro; y sa lluna en Leo.

—Els nins nats avuy serán forts; y ses nines mariquites.

Dimecres 20.

SANT BERNARDÍ DE SENA, CONFESSOR.

Coranthòres.—Segueixen à Sta. Catalina de Sena.*Efemerides.*—1753. Comensaren los tancats à Sant Antoni. Fas nota com també los Retgidos del Hospital general han feta una compaña de comediantes compòsta de bastaxos, bords y altres persones y representan en el Corral de les Comèdies y no representan mal. Pagan un sdu per persona, diumenges y festes que fan funció.

—1754. Aygo gròssa tot lo día y tota la nit.

Temps.—Se compón.*Signes.*—Es sòl entra en Géminis; y sa lluna en Leo.—Els nins que neixerán avuy serán sans; y ses nines empagahides.

Dijous 21.

SANT SEGUNDO Y SANTA PUDENCIANA.

Coranthòres.—Acaban à Sta. Catalina de Sena.*Efemerides.*—1747. Pengué en Mallorca un gènero de constelació maligne que durá fins el Juñ y morí molta de gent principalment gent gròssa y corpulent y atxacosos.

Morí D. Geròni Morell de Pastoritx, Retgidor de la Ciutat.

—1755. Ja segavan ordís à la plena.

—1755. Fé aygo gròssa y neu.

Temps.—Duart creixent à les 5:56 des matí*Signes.*—Es sòl en Géminis; sa lluna en Virgo.

—Els nins nats avuy serán bons per escolans; y ses nines cantadores.

Divendres 22.

SANTA RITA DE CASIA, VIUDA.

Coranthòres.—Comènsan à Santa Magdalena dedicades al Sant Cristó.*Novenes.*—Comensa sa de la Sma. Trinidad.*Efemerides.*—1753. Un barbé del carré d' els Oms ha bastonetjat sa séua dona, y es sògre y un cuñat séu l' hau ferit à ell tan fort à garrotades que li han romput tots els ossos d' els pits, brassos y cap y dit barber es mòrt. Després han posat el sògre en la presó y el cuñat se es retirat.*Temps.*—Regular.*Signes.*—Es sòl en Géminis; sa lluna en Virgo.

—Els nins qu' avuy neixerán serán recelosos; y ses nines trapasseres.

Dissapte 23.

SANT DESIDERI Y SANT MIQUEL BISBES

(Dijuni sense carn.)

Coranthòres.—Segueixen à Santa Magdalena.*Efemerides.*—1756. Vengué la notícia de que la escuadra inglesa volia introduhir socorro al castell de Mahó y la escuadra francesa ho impedí y tengueren batalla naval y quedaren estropeyats sis vaxells inglesos y alguns francesos. Altres diuen que no son los francesos els qu' han goñat sinó els inglesos puis los primés perderen moltíssima gent y una fragata y los inglesos no tenian cap vaxell espeñat més que de veles y còrdes. Després del combat passaren els inglesos al Cap de Gata per referse.*Temps.*—Bastant bò.*Signes.*—Es sòl en Géminis; sa lluna en Virgo.

—Els nins qu' avuy neixerán serán llepols; ses nines sèries.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Visquem y ceurém còses gròsses y còses petites.*SEMBLANSES.—1. *En que dú fums.*
2. *En que va empiulat.*
3. *En que té esperons.*
4. *En que té cambres.*XARADA.....—*Pu-pu.*PREGUNTA.....—*En temps d' eleccions.*CAVILACIÓ.....—*Caldentey.*FUGA.....—*En Juan y na Juana farian un bdn parey, En Juan está bermey y na Juana está sana.*ENDEVINAYA.....—*Un rellòtge.*

GEROGLIFICH.

X + Ke FI :: X D +

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan ses metles à ses nines?
2. ¿Y ses lletres à n' els hòmos?
3. ¿Y molts de mals à unes xeremies?
4. ¿Y Mallorca à un que se néga?

XARADA

Es un' eyna ma primera
per ses dñes manetjada;
segona es planta aprovada
que de mal nos allibera;
es tot quant som mòrts espera
per fermós una posada.

PREGUNTA.

¿Qu' es allò qu' es veu dues vegades aïb un moment, una amb un minut y cap vegada amb un any?

CAVILACIÓ.

MIL BALAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

D.b.d.s m. d.s s. j.r.r.
q. t.n m.t.x n. b.r.
p.s s. s' .yg.rd.nt n. v.
m. p.s.r. . m.nj. t.r.r.

ENDEVINAYA.

Un pòch abans d' essé náda
som s' aliment d' els señós,
y quant tench un any ó dos
llavò me pegan pennada.

Per tota sa colecció:

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé st som vius.)

16 MAITX DE 1885

Estampa de sa Viuda y Nys d' En P. J. Gelabert